

25859

170143

WILNIE
BIBLIOTEKA
nr. 4442
170143

1668
1668

ANDREÆ OLSZOWSKI

ac Rn^m DD

RESPECTU

PROFESSORIS

REMI POLONIAE

EPISCOPI CUIUS

POMESANIAE

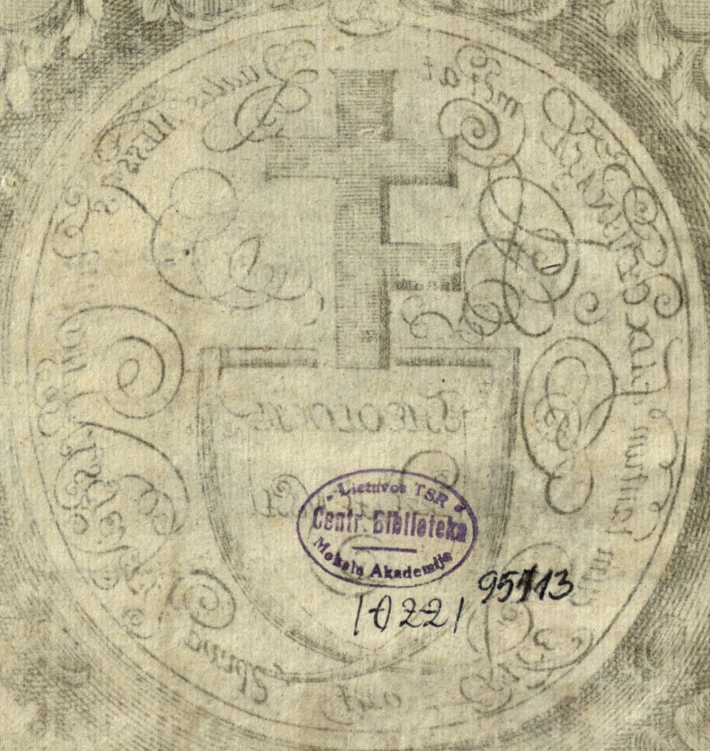

ab EVSTACHIO LETTAU. AALet Philos. Merito & The-
 ologie et Jurum fuditore, S.D.N. Alimno, in Alma Vniuer-
 sitate Vitnensi. S.L. Anno Dni. 1668. die.

WIKTOR OLSZANSKI

1910

1910

Lietuvos TSR
Centr. Biblioteka
Nobeli Akademijs

10221 95413

MUSEUM
WILHELM
1910

WIKTOR OLSZANSKI

AD ILLVSTRISSIMVM
ET REVERENDISSIMVM DOMINVM
DOMINVM & PATRONVM.

NON in alienam messem, gentilitias Tuas immites Falces, si Theologia mea in manipulum digestas Theses, benignâ manu contingere dignaberis, Illustrissime & Reverendissime Præsul, ac Senator Amplissime. Tibi hæc albescerat messis, quæ ejusmodi ubertate, Domum DEI gaudes abundare. Tibi mea procumbit Ceres, Te erga, spontaneis inclinata favorijs, qui tali frumento, excelsa mentis oblectas palatum. Non equidem ambigo, tot jam opimi feraces grani manipulos, in Tuum illatos esse Horreum, non tamen idcirco fastidies adventitios; quin promptius ad volui, eoque submissius meus adorare Tuas debet Falces, quò fertiliorem intuens, suorum quoq; granorum plenitudinem, in Tuo præstolatur Horreo. Adhuc in herba seges adolesebat, cum jam Tuis vñibus maturior destinabatur spica, non Pharaonico in bilis somnio, septemplici assurgebat culmo, verum Regalis Speculativæ scientiæ veritate subnixæ, septem non inanes forebantur aristæ. Nam qualis qualis manipulus meus è tribus Philosophiæ, quatuor autem Theologiæ annis cæu spicis quibusdam lectus, in Tua Diœcesis Horreum, nescio quo omnino propendebat inferri; nec aliter colligi voluit, nisi ad miculo Tuarum, Antistes Magne, Falcium demeteretur. Tuarum ergo acumine Falcium, in publico illo Litvano Almae Vlnensis Vniuersitatis Academiæ campo, fervebat opus; ibi per quam difficiles spicarum dissecebantur nodi, ibi Tuarum Falcium fulgor ijs veluti, qui loquantur in
messi,

messe, clarissimè affulgebat. Itaq; tam operosâ, tamq; strenuâ Fal-
ce, demesse fruges, primum Philosophicâ laureâ in manipulum col-
ligatæ, tum deinde Doctoratus Theologici circumducendæ annulo, non
sibi sed alijs natæ, Tibiq; potissimum suo Patrifamilias præsentari an-
helant. Cape igitur Mæcenas Munificentissime exilem hunc Mani-
pulum, quo licet manum non implebis, implebis tamen solitæ Tuæ,
Tuisq; Clientibus notissimæ benignitatis consuetudinem. Non vspi-
am, credo, seu tutius, seu felicius, Manipulus meus deget aubu-
mnos, quam in illa area, in qua & geminata Crucis munimen, &
geminati Chalybis robur, & Sigilli securitas, præsidio erit: modo
spatium inibi manipulus meus, Tuæ Celsitudinis annuente favore, re-
perire dignus censeatur. Licebit manipuli mei grana, Tuæ concre-
dere Telluri, quatenus cum obsequiorum multiplici fenore annuum
rependant vectigal perpetuo. Tuis itaq; obnoxium, Tuis demessum
Falcibus fructum, dum venerabundus subijcio, illud una polliceor,
sic hanc finitam atque coronatam esse messem, ut nunquam novo-
rum ac novorum studiorum in Te meorum sementem jacere sim desi-
turus; Tu ut præsentî manipulo gratam porriges dexteram, sic na-
scituris meis obsequijs conferes incrementa.

Illustrissimæ ac Reverendissimæ Celsitudinis Vestræ

Humillimus Servus
Eustachius Lettau.

CONCLVSIONES

EX VNIVERSA THEOLOGIA.

EX PRIMA PARTE.

I.

DEVMEsse, evidenter demonstrari potest Essentia ejus
Metaphysicè est Ens à se.

II.

REalis distinctio & formalis ex natura rei: item distinctio
rationis objectiva intrinseca efficit simplicitati Divinæ
Distinctio verò Virtualis Major non est necessaria ad sal-
vanda mysteria fidei.

III.

NVlla potentia materialis potest elevari ad Deum vidē-
dum. Et creatura nec de facto nec de possibili dabilis
est, cui sit connaturalis visio beatifica.

IV.

PRincipium Visionis beatificæ est Intellectus creatus lu-
mine gloriæ perfusus. Impossibilis est species impressa
repræsentans intuitivè Essentiam DEI. sed ipsa essentia per
se, immediatè, per modum speciei intelligibilis, concu-
rit ad actum visionis Dei.

V.

BEati vident in Deo omnia Myſteria Fidei: & alias cre-
aturas. Nulla autem ratione DEVS ita videri potest, vt
comprehendatur.

A

VI.

VI.

Scientia simplicis Intelligentiæ cognoscit DEVS omnia
possibilia in se ipso tanquam in causa, & medio cognito;
Scientia autem visionis omnia futura absolutè; conditio-
natè porrò futura, cognoscit scientiâ mediâ, quæ necessa-
ria est, ad efficacem prædestinationem ad ultimum ad gloriâ.

VII.

DVæ sunt Processiones in Divinis; quarum principium
Quo: est Intellectio, & Volitio toti Trinitati com-
munis. Principia Quod, duo similiter sunt, & totidem
personæ productæ. Et hæc in vna natura faciunt Mysteri-
um Sanctissimæ Trinitatis.

VIII.

Intelligere Angelorum non est eorum substantia. In in-
stanti creationis peccare non potuerunt. Futura simpli-
citer contingencia, secreta item cordium, ab illis naturali-
ter certò & determinatè non sciuntur. Cognoscunt se i-
psos per suam substantiam, sine vllâ specie distinctâ: alios
autem Angelos & objecta materialia per species concrea-
tas non verò ab ipsis objectis acceptas.

IX.

Probabile est Angelos ad gratiam sanctificantem, in qua
creati sunt se non disposuisse. Gloriam demeruerunt
peccato superbiæ; cuius objectum fuit excellentia Unionis
Hypostaticæ.

X.

Locutio Angelorum consistit in conceptu mentis ordi-
nato

nato per voluntatem ad alterum, ad manifestandum illi aliquid, & in specie impressa de eadem voluntate & conceptu, à Deo in audiente producta. Pœna vero sensus dæmonum consistit in perceptione qualitatis spiritualis ab igne elevato productæ.

EX PRIMA SECVNDÆ.

XI.

BEatitudo hominis objectiva solus Deus est. Essentia beatitudinis formalis & supernaturalis principaliter & propriè consistit in actu intellectûs videlicet visione DEI per essentiam. Neq; cum peccato actuali neq; cum habituali etiam Divinitus beatitudo consistere potest.

XII.

Voluntarium est, quod procedit à principio intrinseco cum cognitione. Potest aliquid voluntarium esse liberum sine vlllo actu positivo & consequenter potest esse omissio libera. Malitia peccati consistit in carentia alicujus rectitudinis & honestatis debitæ in ipso actu. specialis peccati mortalis malitia in genere moris est simpliciter infinita.

XIII.

DEVS nullo modo causa vel author peccati censendus est, licet effectivè concurrat ad totum actum peccati, quatenus ens & actio realis est. Peccatum Habituale præter aversionem à DEO vt ultimo fine moraliter manentem, includit realem & Physicam privationem gratiæ. O-

riginale vero privationem justitiæ originalis, quatenus hominem convertit ad ultimum finem supernaturalem.

XIV.

Beatissimam Virginē Mariam esse conceptā sine peccato originali, est certum etiam ex mente D. Thomæ Doctoris Angelici, & est ita verū vt publica autoritate Ecclesiæ possit decerni fide Divinā credendum: imò sine præjudicio oppositæ sententiæ fide divina jam credi potest.

XV.

Ad omne opus meritorium necessarium est auxilium gratiæ prævenientis tanquam ejus principium. Gratiā non est Personā Spiritus Sancti substantialiter unita animæ atq; sanctificans. Homini prout nunc ordinato ad vitam æternam non potest remitti peccatum sine infusione gratiæ.

XVI.

Gratia efficax formaliter est ipsa entitas auxilij prævenientis congrua subjecto, connotans consensum sub conditione futurum: vt est speciale beneficium, includit scientiam mediam. Per gratiam efficacem non prædeterminatur physicè ad consensum huic gratiæ voluntas humana.

EX SECUNDA SECUNDÆ.

XVII.

Objectum materiale fidei Theologicæ est ens revelabile à prima & summa veritate quod aliunde non involuit repugnantiam cum assensu fidei. Objectum verò formale

male ejusdem est prima veritas in cognoscendo & loquendo.

XVIII.

Revelatio Dei creata seu passiva est tantum conditio, non verò parziale motivum respectu assensus formalis fidei. Clementem IX, Romanum Pontificem esse legitimum successorem D. Petri & Caput Ecclesiæ est de fide.

XIX.

Objectum formale Spei Theologicæ est bonitas Dei ut ultimi finis à nobis possidendi, Charitatis verò motivum formale est bonitas Divina qua in se infinitè bonus & perfectus est.

XX.

Ius formale & intrinsecum ultimo & completè constituitur per ipsos actus cognitionis & volitionis cognoscētis & acceptantis favorem legis circa aliquid Unde scienti & volenti non potest fieri injuria. Usus licitus rerum est separabilis ab omni dominio & jure proprietatis.

EX TERTIA PARTE.

XXI.

Possibilis est Incarnatio Verbi, non tamen necessaria; etiam supposita voluntate creandi univèrsam, aut reparandi naturam lapsam. Incarnatio defacto fuit propter Redemptionem generis humani tanquam propter adequatum motivum. Esto peccatum Originale non fuisset, si fuissent actualia in omnibus naturæ humanæ individuis, **DEVS** adhuc vi præsentis decreti venisset.

XXII.

CHRIſTUS vnionem hypoftaticam nec meruit nec mereri potuit de condigno, per merita illam antecedētia: SS. Patres circumſtantias illius meruerunt de congruo, ſicut Beatiffima virgo Maternitatem.

Sanctificabatur Humanitas **C**HRIſTI tam à Perſonalitate **V**ERBI quam ab ipſa Natura Divina. Habuit **C**HRIſTUS gratiam Habitualem creatam ejuſdem Speciei cum noſtra. Fuit liber ad merendum & moriendum. Valor operum **C**HRIſti intrinſecè infinitus fuit: quibus meruit ſibi gloriam corporis & exaltationem nominis, nobis gratiam & gloriam.

Sacramenta novæ legis conſtant intrinſecè & eſſentialiter rebus ut materiâ & verbis, vt formâ. Tam materia quàm forma Sacramentorum novæ Legis ab ipſo **C**HRIſto determinata ſunt. Sunt cauſa moralis gratiæ, non item Sacramenta antiquæ legis.

Inſtentio Virtualis in Sacramentorum adminiſtratione neceſſario requiritur & ſufficit. Fides verò & probitas Miniſtri non requiritur ad validè, requiritur tamē ad licitè conficiendum Sacramentum, excepto caſu impotentix aut inadvertentiæ.

Eucharistiæ Sacramentum constituunt essentialiter non solum Corpus CHRISTI & sanguis, sed etiam species sacramentales, & verba consecrationis. Nullo autem modo sumptio rationem Sacramenti Eucharistiæ constituit.

In Missa offertur DEO verum & proprium Sacrificium, cujus essentia consistit in consecratione panis & vini: Ita tamen ut etiam sumptio à sacerdote facta sit pars substantialis principalis integrans sacrificium, cujus materia proxima est CHRISTVS.

Pœnitentia est specialis Virtus. Cujus objectum formale est æqualitas moralis cum DEO seu bonum pacis cū eodem. Contritio perfecta, quæ requiritur ad justificationem extra Sacramentum, debet esse ex motivo charitatis. Est tantum mera dispositio ad justificationem.

Peccata semel dimissa neq; quoad culpam neq; quoad reatum pœnæ sibi debitæ redeunt per subsequens peccatum. Merita vero mortificata per peccatum reviviscunt ad totum præmium. Ad effectum Sacramenti Pœnitentiæ necessario requiritur contritio, seu se extendens ad omnia mortalia admissa; ad veniam verò sufficit solum de peccatis confessis. Unde & dabile est Sacramentum Pœnitentiæ validum & in forma.

Matrimonium quod in lege naturæ simul & Mosaica
purè civilis contractùs fuit, **CHRISTVS** gratiosâ
suâ voluntate ad Sacramenti dignitatem elevavit. Inter
testes Sacerdos: contrahentes ipsi ministri sunt; consensus
eorundem materiæ; verba aut æquivalentes illis nutus
formæ vicem habent.

Ad

M. D. O. M. GLORIAM
B. V. M. S. L. O. C.

Honorem.

OR 309348-10

OK 309 348-10

L17

166